

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **I. O.**, zastoupen Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou, se sídlem Nádražní 38/8, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2016, č. j. 63 Az 12/2016 – 116,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2016, č. j. 63 Az 12/2016 – 116, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Odměna ustanovené zástupkyně Mgr. Beaty Kaczynské, advokátky, **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) požádal dne 27. 11. 2015 o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žádost odůvodnil tím, že od března 2014 podporoval aktivity organizace Antimajdan. Vlast společně se svou bývalou manželkou, dcerou a vnuky, kteří také požádali o udělení mezinárodní ochrany, opustil kvůli hrozícímu nebezpečí, neboť lidé, kteří se na Ukrajině postavili proti Majdanu, byli pronásledováni a likvidováni a dodnes jsou zatýkáni nebo beze stop mizí.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2016, č. j. OAM-1020/ZA-ZA02-P16-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“) neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12,

§ 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“). Proti napadenému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl.

Krajský soud konstatoval, že při přezkumu vycházel v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Na návrh stěžovatele provedl dokazování zejména Zprávou Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, fotografiemi z průvodu ze dne 10. 4. 2014 a také předvoláním ze dne 19. 4. 2016 a protokolem o domovní prohlídce ze dne 4. 5. 2016. Z posledních dvou jmenovaných listin, které měly sloužit k podpoře tvrzení stěžovatele o odůvodněném strachu z pronásledování ze strany státních orgánů, krajský soud žádná skutková zjištění neučinil, neboť se jednalo o důkazy ke skutkovým novotám, které neexistovaly v době vydání napadeného rozhodnutí. Důvody k prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom krajský soud neshledal, načež odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 200/2014 a uzavřel, že stěžovatel může nové skutečnosti, k nimž došlo po vydání napadeného rozhodnutí, uvést v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud současně shledal dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou v novém řízení před žalovaným řádně posouzeny z hlediska respektování zásady *non-refoulement*.

Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Byť stěžovatel určitým způsobem vyjadřoval na Ukrajině své politické názory, nebylo prokázáno, že by byl ve své vlasti za uvedenou činnost prokazatelně azylově relevantním způsobem pronásledován. Krajský soud shodně se žalovaným uvedl, že stěžovatel ve svých tvrzeních nikdy neuvedl jedinou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že původci jím tvrzeného pronásledování byli představitelé ukrajinské státní moci. Stěžovatel se přitom nikdy se žádostí o pomoc na ukrajinské státní orgány neobrátil, přestože na Ukrajině je dostatek reálných možností, jak se bránit proti postupu policie. Stěžovatel neuvedl ve vztahu ke své osobě ani žádné problémy s ukrajinskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností apod., a nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Žalovaný se také dostatečně a přezkoumatelně vypořádal s možností udělení doplňkové ochrany. Krajský soud měl za to, že na stěžovatele nebylo možno nahlížet jako na představitele režimu Viktora Janukovyče, a že mu z tohoto důvodu nehrozilo trestní stíhání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Proti napadenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, o níž tvrdí, že přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jeho právního postavení.

Namítá, že krajský soud nepřihlédl k provedeným důkazům, konkrétně k předvolání ze dne 19. 4. 2016 a k protokolu o domovní prohlídce ze dne 5. 5. 2016. Krajský soud podle názoru stěžovatele vyložil § 75 odst. 1 s. ř. s. v rozporu s ustálenou

pokračování

judikaturou (viz např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Azs 27/2012 nebo 5 Azs 3/2011) a nesprávně jej aplikoval. Předložené důkazy nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu a zároveň se na jejich základě lze domnívat, že by mohly být relevantní pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel nesouhlasí s tím, že v jeho případě existují dostatečné záruky pro respektování zásady *non-refoulement*, neboť s ohledem na platnou právní úpravu nelze jednoznačně dovodit, že bude mít možnost podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany a že tato nová žádost bude přípustná. S účinností od 18. 12. 2015 totiž došlo ke změně zákona o azylu, a to zákonem č. 314/2015 Sb. Zásadní změna se dotkla i posuzování opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Zatímco podle předchozí právní úpravy byla opakovaná žádost automaticky přípustná, pokud žadatel uvedl skutečnosti nebo zjištění, která bez jeho zavinění nebyla předmětem zkoumání v předchozím ukončeném řízení, nyní tomu tak již není. Přípustnost opakované žádosti tedy nově podléhá nejprve posouzení ze strany správního orgánu, který má již v této fázi zhodnotit, zda nové skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Pokud žádost nebude shledána přípustnou, dojde k zastavení řízení. Rozhodnutí o zastavení řízení pak sice podléhá soudnímu přezkumu, ale žaloba v takovém případě nemá odkladný účinek.

Z uvedených důvodů krajský soud nesprávně aplikoval § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť nepřihlédl k provedeným důkazům. Pokud by k nim přihlédl, bylo by jeho rozhodnutí věcně odlišné, neboť by vyšlo najevo, že stěžovatel je ze strany státních orgánů Ukrajiny pronásledován.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji zamítl. Kasační stížnost není přijatelná, neboť se krajský soud nedopustil zásadního pochybení. Možné prolomení pravidla dle § 75 odst. 1 s. ř. s. krajský soud posoudil dle mínění žalovaného v souladu s aktuální judikaturou soudů i v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16. Zároveň se žalovaný domnívá, že jsou dány dostatečné záruky, že stěžovatel bude moci podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a pokud splní zákonné podmínky, bude jeho žádost přípustná. Pokud přípustná nebude, bude se muset správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí s nesplněním podmínek vypořádat.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci kasační stížnosti dcery a vnuků stěžovatele, v níž byly uplatněny shodné námitky, rozhodl rozsudkem ze dne 12. 1. 2017, sp. zn. 2 Azs 331/2016.

S ohledem na skutkovou obdobnost věcí a shodné námitky Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci vychází ze závěrů citovaného rozsudku, s nimiž se ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

Stěžovatel zejména namítá, že krajský soud měl v jeho případě prolomit pravidlo vázanosti skutkovým a právním stavem, který tady byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany po 20. 7. 2015 a současně se krajský soud odmítl zabývat zjištěními, která se vztahovala k novotám neexistujícím v době vydání napadeného rozhodnutí bez toho, aby alespoň zvážil možnost přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „*směrnice 2013/32/EU*“), je zde důvod domnívat se, že se krajský soud dopustil závažného pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Toto pochybení nelze na úrovni posuzování přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatele *prima facie* vyloučit, proto Nejvyšší správní soud přistoupil k jejímu věcnému projednání.

Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „*při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“ Nejvyšší správní soud se při své rozhodovací činnosti v minulosti opakovaně zabýval otázkou možného odchýlení se od pravidla obsaženého v tomto ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že z něj existují

pokračování

výjimky. Takovou výjimkou je zejména případ, kdy je závazné procesní pravidlo prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).

Za právní normu s aplikační předností byly ve světle čl. 10 Ústavy označeny čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), které je třeba v kontextu mezinárodní zásady *non-refoulement* vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu podléhající její jurisdikci újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Na základě této premisy pak Nejvyšší správní soud judikoval, že správní soudy jsou povinny prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet ke skutečnostem z hlediska mezinárodní ochrany (ovšem ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. To však pouze tehdy, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu (kromě již zmiňovaného rozsudku č. j. 5 Azs 3/2011 – 131 viz také rozsudek ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 – 30).

Krajský soud v napadeném rozsudku zvažoval možnost prolomit § 75 odst. 1 s. ř. s. v intencích shora uvedených judikatorních závěrů, aniž zohlednil, že existuje i jiná právní norma s aplikační předností než „jen“ čl. 2 a 3 Úmluvy.

Podle čl. 46 odst. 1 směrnice 2013/32/EU jsou členské státy povinny zajistit, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný prostředek ochrany před soudem proti rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Podle odst. 3 téhož článku *„[členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.“* Čl. 51 odst. 1 této směrnice členskými státy uloží povinnost uvést v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s některými ustanoveními směrnice - včetně čl. 46 – do 20. 7. 2015. V souladu s čl. 52 odst. 1 směrnice 2013/32/EU mají členské státy použít právní a správní předpisy dle čl. 51 odst. 1 u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015.

Krajský soud v Praze se již v rozsudku ze dne 24. 8. 2015, č. j. 45 Az 30/2014 – 57, zabýval tím, zda může mít čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU přímý účinek. Usoudil přitom, že podmínky přímého účinku jsou splněny, neboť daná norma nebyla do českého právního řádu ve stanovené lhůtě řádně (resp. vůbec) transponována a současně se jedná o normu dostatečně přesnou a bezpodmínečnou. Dovodil, že soud musí při svém rozhodování vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu je ke dni jeho rozhodování, byť půjde o stav jiný, než který byl rozhodný pro soudem přezkoumávané úvahy žalovaného. Současně krajský soud dospěl k závěru, že *„(...) i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze*

vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem.“ Tento závěr byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32, který zaujal shodný názor, že „[p]lovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU nelze chápat jako oporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ Ačkoli Ústavní soud následně podanou ústavní stížnost nálezem ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, dostupným z <http://nalus.usoud.cz>, zamítl, je vhodné pro úplnost uvést, že se zcela neztotožnil s názorem správních soudů, že nové důvody lze přednést, pouze pokud je žadatel bez své viny nemohl uvést již v řízení před správním orgánem. Podle Ústavního soudu je totiž potřeba zohlednit, že existuje i řada dalších ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před orgánem prvního stupně. Mezi takové ospravedlnitelné důvody Ústavní soud zařadil například: „dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou“.

Přímou aplikaci čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU je třeba s ohledem na přechodné ustanovení v čl. 51 odst. 1 téže směrnice zvažovat až ve vztahu k žádostem o udělení mezinárodní ochrany podaným po 20. 7. 2015 (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015 – 35, nebo ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 Azs 127/2016 – 31, usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2016, č. j. 2 Azs 273/2015 – 44, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2016, č. j. 49 Az 38/2015 – 32, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2016, č. j. 49 Az 62/2015 – 25). Zároveň je třeba mít na paměti, že přímý účinek ustanovení směrnice lze uplatnit vždy pouze ve prospěch jednotlivce, tedy i žadatele o udělení mezinárodní ochrany (např. již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 20/2015 – 35).

Stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 27. 11. 2015, tedy v době, kdy již měl být do českého právního řádu transponován čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU. K prokázání svých tvrzení o strachu z pronásledování ze strany státních orgánů Ukrajiny z důvodu podpory tzv. hnutí Antimajdan navrhol stěžovatel provést dokazování protokolem o domovní prohlídce ze dne 5. 5. 2016. Krajský soud nechal tento dokument přeložit z ukrajinského jazyka do češtiny, načež vyšlo najevo, že se jedná o dva různé dokumenty - kromě protokolu o domovní prohlídce bylo stěžovatelem předloženo i předvolání ze dne 19. 4. 2016 (viz překlad listin na č. l. 72 – 78 spisu krajského soudu). Dokazování oběma listinami krajský soud provedl při jednání. Z jejich překladu plyne, že stěžovatel byl předvolán, aby se dne 20. 4. 2016 dostavil do kanceláře obvodního oddělení policie v Oděse jako svědek – účastník mírového pochodu k výsledku v trestním řízení. Dle obsahu protokolu o domovní prohlídce byla dne 4. 5. 2016 policií provedena domovní prohlídka „v nepřítomnosti podezřelého“ stěžovatele na jeho adrese. Obě předložené listiny tedy mohly sloužit k podpoře tvrzení, které stěžovatel uváděl v řízení před žalovaným i

pokračování

před krajským soudem, a skutečnosti z nich zjištěné mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, takže měly být zahrnuty do okruhu skutečností, na jejichž základě bylo třeba vážit naplnění důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

S ohledem na shora uvedené nemůže Nejvyšší správní soud aprobovat postup krajského soudu, který se odmítl zabývat relevancí zjištění plynoucích z předvolání ze dne 19. 4. 2016 a protokolu o domovní prohlídce ze dne 4. 5. 2016 s odůvodněním, že se jednalo o důkazy týkající se skutkových novot. Jelikož stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany po 20. 7. 2015, měl krajský soud přímo aplikovat čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, a tedy prolomit pravidlo dle § 75 odst. 1 s. ř. s. normou s aplikační předností a ke skutečnostem, které vyšly najevo až po vydání napadeného rozhodnutí, přihlédnout. Neučinil-li tak, dopustil se závažného pochybení, které mohlo mít vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele. K takovému pochybení je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a není proto podstatné, že stěžovatel konkrétně nenamítal, že krajský soud neaplikoval čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ale důvody k odklonu od § 75 odst. 1 s. ř. s. spatřoval v jiných skutečnostech.

Vzhledem k tomu, na jakém důvodu založil Nejvyšší správní soud své rozhodnutí v této věci, je zcela nadbytečné zabývat se tím, zda by případná opakovaná žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla přípustná dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. K tomu, zda předvolání ze dne 19. 4. 2016 a protokol o domovní prohlídce ze dne 4. 5. 2016 prokazují, že je stěžovatel v zemi svého původu pronásledován ze strany státních orgánů, se Nejvyšší správní soud v tomto řízení vyjádřit nemůže, neboť je nejprve nutné, aby uvedenou otázku posoudil nejprve krajský soud. Nejvyšší správní soud nemůže činnost krajského soudu nahrazovat, neboť by tím účastníky zkrátil na jejich procesních právech, připravil je o jednu soudní instanci, čímž by porušil kasační princip správního soudnictví.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 17. 6. 2016, č. j. 63 Az 12/2016 – 27, ustanovena k ochraně jeho práv zástupkyně Mgr. Beata Kaczynská, advokátka, a v takovém případě platí její odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovené zástupkyni v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby. Tím bylo písemné podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za který přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 3400 Kč. Protože ustanovená zástupkyně je plátcem daně z přidané

hodnoty, zvyšuje se uvedená částka dále o částku odpovídající dani, kterou je povinna odvést, tj. 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Výše celkové odměny a náhrady hotových výdajů ustanovené zástupkyně proto činí 4114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu